

Ymse greier ved Slottet

Ting er ikke det de ser ut som på Oslo-galleriet Golsas lekne nyttårsutstilling.

God match: Både Linda Lerseths objekter og Jan Freuchens bilder har en klar D2-appell. (Foto: Christian Tunge)

Av Espen Hauglid, Kritiker og journalist

13/01/2023 00:05

Det relativt unge galleriet Golsa flyttet nylig fra en bakgård ved Akerselva i Oslo til et butikklokale noen skritt fra Slottsparken. Mens man tidligere måtte gjøre en innsats for å finne døren, består en god del av det potensielle publikummet nå av mennesker som vagt husker at det lå en rammemaker omtrent der galleriet holder til.

Derfor virker det som en god idé at programmet i begynnelsen består av gruppeutstillinger, slik at de nye naboene kan få et inntrykk av hva dette er for noe.

Anmeldelse

Jan Freuchen, Linda Lerseth, Johanne

Hestvold **Motley Artifacts**

Golsa, Oslo

6. januar–28. januar

Trivielle objekter

De tre kunstnerne i årets første utstilling har ganske ulike formspråk, men alle verkene har det til felles at de tar utgangspunkt i hverdagslige objekter som er lavt verdsatt, økonomisk og sosialt.

To av dem ble også vist sammen i det som – kanskje litt paradoksalt – var det mest vellykkede hjørnet i Nasjonalmuseets roteloft av en åpningsutstilling, *Jeg kaller det kunst*. Helt innerst var det innredet en replika av et streit, hvitmalt galleri, som viste vekslende, ryddig kuraterte utstillinger med tre–fire kunstnere av gangen.

Johanne Hestvold og Linda Lerseth deltok i én av disse utstillingene-i-utstillingen, som hadde tittelen *Trivielle objekter: en samtidsarkeologi*. At utstillingstittelen på Golsa – *Motley Artifacts* – kan oversettes til noe sånt som *Ymse greier*, mer enn antyder en sammenheng mellom de to.

Lek med skrot

Linda Lerseth (f. 1984) stiller ut bronsevariasjoner over pedagogiske leker: En stor J på to hjul og tre kvadratiske objekter som tilsynelatende er satt sammen som tredimensjonale puslespill.

Alle fire er lysende irrgønne på den ene siden, tykt hvitmalte på den andre. Enkeltstående bokstaver, en blomst eller mer tvetydige former trer frem i relieff. Pålimte biter av plastfilm skaper illusjonen av at lyset skinner gjennom dem.

Stilen er henslenkt og uformell, noe som blir fint understreket av at alle er plassert i øyehøyde for et barn. Dette er objekter som både i format og uttrykk egner seg godt i en moderne stue. Og det er en helt utmerket egenskap, bare så det er sagt.

Arkeologi virker som et produktivt stikkord hvis man vil tenke videre fra den umiddelbare visuelle appellen. Det aller meste arkeologer finner er jo gamle dagers skrot, som krukker og benbiter. Det er likevel verdifullt, fordi det forteller så mye om hvordan folk levde. Vår egen tid skiller seg ut, som Lerseths arbeider ytterst mildt påpeker, ved at så mye av det vi lager i praksis er skrot fra første stund.

Kinamat med sopp

En kjempeutgave av det klassiske kinamat-begeret med fire klaffer på toppen er bidraget til Johanne Hestvold (f. 1988). Nok en bronseversjon av et bruk-og-kast-objekt, altså. De tykke veggene og den mørkebrune patinaen bidrar til at tankene like gjerne går til oldtidens tempelklokker som til dagens gatekjøkken.

Hestvold har tidligere laget en rekke fascinerende variasjoner over hurtigmat-beholdere, som hun fremstiller ved å dyrke en spesiell type kjuker i fastlagte former. Spor av den opprinnelige soppveksten er synlige også på det objektet hun viser her.

Samtidig gjør både størrelsen og bruken av det på alle måter tunge materialet bronse at dette utvilsomt er en skulptur. Der de tidligere soppverkene nødvendigvis brytes ned over tid, kan man lett se for seg at denne vakre dingsen får fremtidens arkeologer til å klø seg i hodet hvis den blir gravd opp om tusen år.

Strøm her!

Jan Freuchen (f. 1979) viste selv skulpturer basert på blant annet pizzaesker da han stilte ut på Kunstnerforbundet før jul. Men på Golsa holder han seg til veggene.

En serie store, dekorative tegninger/malerier fremstår ved første blick som plakater, på grunn av den knallfargede dobbeltspiralen som dominerer forgrunnen. Men på tett hold ser man at de tilfeldig utstrødde papirbitene i bakgrunnen er umiskjennelig håndtegnet.

Det er vel ikke altfor frekt å se for seg at ett av disse hadde gjort seg godt sammen med et Linda Lerseth-objekt i en dannet D2-lesers hjem. Snarere kan man se det som effektiv kuratering i et galleri som – i likhet med alle andre – er avhengig av å selge tingene det viser.

Freuchens underfundige kobling til samfunnsdebatten kommer frem i seriens felles tittel: *Elektrifisert sokkel*. Hvordan det henger sammen er ikke godt å si, men både bildene på Golsa og skulpturene på Kunstnerforbundet var også med i Freuchens utstilling i Kristiansand kunsthall våren 2022. Hva den het? *Elektrifisert sokkel*.

Tittelen legger opp til fundering over noe som for en vanlig avisleser unektelig virker litt som en avsporing: At så mye politisk kapital bindes opp i diskusjonen om hvordan selve utvinningen av norsk olje og gass kan gjøres marginalt mindre miljøskadelig, når det er resultatene av utvinningen som har gjort så mye for å kjøre oss ut til kanten av stupet.

På den andre siden er jo en sokkel også noe kunstverk gjerne står på. Dermed kan en elektrifisert sokkel kanskje leses som et ønske om litt ekstra tilførsel av høyspenning til landets gallerier og museer. Det er ikke noe dårlig nyttårsforsett, det.